

VÉR ÉS HAMU III.

THE
CROWN
OF
GILDED
BONES

az aranyozott
csontkorona

„Abszolút letehetetlen
és teljesen felejthetetlen.”

– K. Bromberg, bestsellerszerző

fine selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

THE
CROWN
OF
GILDED
BONES

az aranyozott csontkorona

VÉR ÉS HAMU III.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

A könyvet azoknak a hősöknek – egészségügyi dolgozóknak, készenléti egységeknek, létfontosságú munkakörökben dolgozóknak és kutatóknak ajánlom, akik fáradhatatlanul és végeleáthatatlanul dolgoztak, hogy életet mentsenek, hogy lehetővé tegyék az üzletek nyitva tartását az egész bolygón, miközben a saját és a szeretteik életét kockáztatták. Köszönöm.

1. fejezet

– TEGYÉTEK LE A KARDOTOKAT! – parancsolta Eloana királynő, haja fényes ónix színben csillogott a napsütésben, miközben fél térdre ereszkedett. A belőle áradó nyers érzelmek keserűen és forrón itták be magukat a templom kövezetébe Nyktos sírkamrájában, ízük akár a gyötrellem és a tehetetlen harag. Felém nyúlt, tüként szurkálta a bőrömet, és elszáguldott a bennem lévő... *ősi* valami mellett. – És hajoljatok meg az ősök *utolsó* leszármazottja előtt. Ő magában hordozza az istenek királyának vérért. Hajoljatok meg az új királynőtök előtt!

Az istenek királyának vére? Az új királynőtök? Egyiknek sem volt semmi értelme. Sem a szavainak, sem annak, hogy leemelte a koronáját.

A gyér lélegzetvétél perzselte a torkomat, amikor ránéztem a férfire, aki Atlantia királynője mellett állt. A korona még ott díszelgett a király aranyszínű haján, azonban a csontok hófehérek maradtak. Cseppet sem hasonlított arra a csillogó, aranyozott koronára, amelyet a királynő Nyktos szobrának lába elé helyezett. Tekintetem átsiklott a rettenetes, kicsavart testeken, amik a valaha hófehér padlón heverték. Én tettem ezt velük, a vérük összekeveredett azzal, ami az égből permetezett, és megtöltötte a márvány hajszálrepedéseit. Nem néztem oda, sem másokra – a lényem minden porcikája *ná* koncentrált.

Rá, aki fél térdre ereszkedve maradt, és a mellkasa előtt V alakban keresztezett kardjai közül nézett fel rám. Nedves haja kékesfeketén ragyogott az atlantiai napsugarak alatt, hamvas homlokán göndörödve. Vörös szín csíkozta a magasan ülő, szögletes járomcsontját, az álla büszke

vonlát, és végigfutott az ajkán is, ami egyszer már darabokra törte a szívem. Az ajkán, ami azután az igazsággal újra összeillesztette azokat az összetört darabkákat. Élénk, arany tekintete egybeforr az enyémmel, és még így, ahogy meghajolt előttem, és olyan mozdulatlan volt, hogy Gondoban sem voltam biztos, hogy lélegzik-e egyáltalán, még mindig azokra a vad és lenyűgöző szépségű barlangi macskákra emlékeztetett, amiket gyermekkoromban láttam egyszer Ileana királynő kertjében egy ketrecbe zárva.

Annyi minden volt ő már nekem! Egy idegen egy félhomályba borult szobában, akitől az első csókomat kaptam. Egy testőr, aki megesküdött, hogy az életét adná értem. Egy barát, aki átlátott a Szűz fátylán, hogy valóban észrevegye, ami alatta rejtőzik, aki kardot adott a kezembe, hogy megvédjem magam, ahelyett, hogy aranykalitkába kényszerített volna. Egy sötétségbe és rémálmokba burkolózó legenda, aki eltervezte, hogy elárul engem. Egy királyság királyfija, akiről azt hitték, elragadta az idő és a háború, aki elképzелhetetlenül rémes borzalmakat élt át, mégis sikerült összeraknia a darabkákból régi önmagát. Egy fivér, aki bármit megtett volna, bármit elkövetett volna azért, hogy megmentse a családját. A népét. Egy férfi, aki lecsupaszította a lelkét és felfedte a szívét előttem – kizárólag előttem.

Ő volt nekem az első.

A testőröm.

A barátom.

Az árulóm.

A társam.

A férjem.

A szívtársam.

A *mindenem*.

Casteel Da'Neer meghajolt előttem, és úgy nézett rám, mintha én lennék az egyetlen ember az egész királyságban. Nem kellett koncentrálnom, mint régen, hogy tudjam, mit érez. Minden ott állt előttem, akár egy nyitott könyv. Érzelmek állandóan változó kaleidoszkópnak tűntek – hűvös, fanyar, erős és csípős, valamint édes, akár a csokoládéba mártott bogyós gyümölcsök. Hajthatatlanul kemény és kérlelhetetlenül gyengéd ajkai elváltak egymástól, amitől egy szemernyit láthatóvá vált hegyes szemfoga.

– Királynőm! – suttogta, és az ígéző szó hűsítette a bőrömet. A hanghordozása valami ősi dolgot élesztett fel bennem, amely legszívesebben fogta volna a többiekből sugárzó haragot és félelmet, hogy megforgassa, visszafordítsa, és adjon nekik valamit, amitől tényleg lehet félni, hogy az is odakerüljön a padlón heverő darabokra tört dolgok közé. Casteel ajkának egyik sarka felfelé görbült, és mély gödröcske jelent meg a jobb orcáján.

Szédültem a megkönnyebbüléstől, amikor megláttam azt a bosszantóan buta – és imádnivaló – gödröcskét, majd az egész testem megborzongott. Tartottam tőle, hogy amikor meglátja, mit tettem, félni fog. És nem hibáztattam volna érte. Amit műveltem, az bárkit megrémisztett volna, Casteelt azonban nem. A szemét mézszínűvé változtató forróság arról árulkodott, hogy semmi nem áll távolabb tőle, mint a félelem. Ami egy kissé azért nyugtalanított. Azonban ő volt a Sötét Szerzet, ha örült ennek a megnevezésnek, ha nem.

Valamelyest alábbhagyott a döbbenet, és csillapodott a bennem áramló adrenalin dübörgése. És amikor elmúlt, rájöttem, hogy mindenem *fáj*. Lüktetett a vállam és a fejem egyik oldala. Az arcom bal oldala duzzadt-nak tűnt, és ennek semmi köze nem volt a régi hegekhez. Tompa fájdalom áradt szét a lábamban és a karomban, és olyan furcsa érzésem volt, mintha egyre gyengülne a térdem. Meginogtam a meleg, sós szellőben...

Casteel gyorsan felpattant, és bár nem kellett volna csodálkoznom azon, hogy milyen gyorsan mozog, de mégis meglepődtem. Egy szempillantás alatt felállt térdelő helyzetből, ott termett előttem egy lépéssel, és sok minden történt egyszerre.

A Casteel szülei mögött álló férfiak és asszonyok, akik ugyanazt a fajta fehér tunikát és bő nadrágot viselték, mint a földön heverő emberek, szintén megmozdultak. A felkarjukon viselt arany karperecek visszaverték a fényt, ahogy felemelték a kardjukat, és közelebb húzódtak Casteel szüleihez, hogy védelmezzék őket. Egyesek a hátukra szíjazott íjaikért nyúltak. Bizonyára ők is valamiféle testőrök lehettek.

Hirtelen figyelmeztető morgás tört fel az egyik vérfarkasból, akinél nagyobbat még sosem láttam. Kieran és Vonetta apja állt a jobbomon. Jasper vezényelte le Szpessza-végen az esküvőnket Casteellel. Akkor is ott volt, amikor Nyktos áldását adta rá azáltal, hogy egy rövid időre éjszakává

változtatta a nappalt. Azonban most az acélszürke vérfarkas ajka vicssorra húzódott, felfedve a fogait, ami képes széttépni a húst és eltörni a csontot. Hű volt Casteelhez, mégis azt súgták az ösztöneim, hogy nem csupán a testőröket figyelmeztette.

Balról is vicsorgó hangot hallottam. A vérfa árnyékában, ami ott nőtt ki a földből, ahol a vérem lecsöppent, majd másodpercek alatt jókora termetűvé fejlődött, egy vörösesbarna vérfarkas kúszott be a látóterembe lehajtott fejjel, irizáló jégkék szemmel. *Kieran*. Rámeredt Casteelre. Nem értettem, miért viselkedik így bármelyikük a királyfival, főleg Kieran. Születése óta kötelék fűzte Casteelhez, ami azt jelentette, hogy bármi áron engedelmeskednie kell neki, és meg kell védenie. Ő több volt Casteel számára, mint egy felesküdtöt vérfarkas. Fivérek voltak, még ha nem is vérségi, hanem baráti alapon, és tudtam, hogy szeretik egymást.

Jelenleg semmi *szeretetteljes* nem volt abban, ahogy Kieran füle hátralapult.

Nyugtalanság futott végig rajtam, amikor Kieran lehasalt, lába szálkás izmai megfeszültek, ahogy felkészült, hogy megtámadja... Casteelt.

Ólomsúly húzta le a gyomromat. Ez így nincs rendjén. Ez így egyáltalán nincs rendjén.

– Ne! – szólaltam meg rekedt hangon, ami a saját fülem számára is alig volt felismerhető.

Nem úgy tűnt, mintha Kieran hallotta volna, amit mondtam, vagy érdekelné. Ha normálisan viselkedett volna, azt feltételeztem volna, hogy csupán megpróbálja figyelmen kívül hagyni, amit mondtam, ez azonban más volt. Ő volt más. A szeme élénkebb volt, mint valaha, és valami nem stimmelt vele, ugyanis... nem csupán kék volt. A pupillája ezüstösfhéren ragyogott, és ez a ragyogás leheletvékony indákban vette körbe auraként a kék színt. Jasper felé kaptam a tekintetemet. Az ő szeme is megváltozott. Láttam már ezt a különös fényt korábban is. Az én bőröm is így viselkedett, amikor meggyógyítottam Beckett törött lábát – ugyanaz az ezüstös fény áradt belőle, ami belőlem is, néhány perccel korábban.

A meglepetés jeges robbanással tört rá Casteelre, ahogy a vérfarkasra pillantott, és mintha... *megkönnyebbülés* sugárzott volna belőle.

– Mind tudátok. – Casteel hangja ámulattal telt meg, amit a mögötte állók közül senki sem érzett. Még az aranybarna hajú atlantiai arcáról is

leolvadt a könnyed mosoly. Emil elkerekedett szemmel nézett ránk, egészséges mértékű félelemmel, akárcsak Naill, akit mintha soha nem érdekelt volna semmi – még az sem, amikor túlerővel került szembe egy harc során.

Casteel szép lassan eltette a kardjait a hüvelyébe. Üres kezét leengedte maga mellett.

– Mind tudátok, hogy történik velem valami. Ezért... – Elharapta a mondat végét, megdermedt az álla.

Néhány testőr a király és a királynő elé léptek, hogy teljesen körbevegyék őket...

Hirtelen valami fehér bunda lőtt ki előre. Delano behúzta a farkát, amikor mancsaival a márványon landolt. Felszegte a fejét, és vonított. A hátborzongató, mégis gyönyörű hang hatására az összes szőrszálam égnek állt.

A messzeségből alig hallható csaholás és ugatás hallatszott válaszképpen, ami másodpercről másodpercre egyre hangosabbá vált. A templomot Saion-öböltől elválasztó magas, tölcser alakú fák levelei zizegni kezdtek, és dübörgő morgás visszhangzott a föld alól. Kék-sárga szárnyú madarak röppentek fel a fákról, és szanaszét szóródtak az égbolton.

– Egek! – Emil a templom lépcsője felé fordult. Az oldalán lógó kardért nyúlt. – Az egész tetves várost idehívja.

– A lány tette. – Az idősebb vérfarkas homlokát átszelő sebhely markánsan húzódott az arcán. Átható hitetlenkedés áradt Alastirból, ahogy megállt a testőrök körén kívül, akik körbevették Casteel szüleit.

– Nem ő az – vágott vissza Casteel.

– De, igen – erősítette meg Valyn király, miközben azzal az arccal meredt rám, amilyené Casteel is válik majd egy napon. – Reagálnak rá. Ezért alakultak át minden figyelmeztetés nélkül azok is, akik velünk jöttek az úton. A lány hívta őket magához.

– Én... nem hívtam ide senkit – közöltem megbicsakló hangon Casteellel.

– Tudom. – Casteel hangja ellágyult, amikor a szemembe nézett.

– Pedig ő tette! – erősködött az anyja. – Lehet, hogy nem vagy tisztában velem, de te idézted meg őket.

Rávillant a tekintetem, és éreztem, hogy összeszűkül a mellkasom. Pontosan olyan volt, amilyennek Casteel édesanyját képzeltem. Lenyűgöző.

Királyi. Erős. Még higgadt is, ahogy fél térdre ereszkedve maradt, miközben most látott először, és a fiának szegezte a kérdést – *Mit tettél? Mit hoztál te ide?* Összerezzen az arcom, mert tartottam tőle, hogy a mai nap után még sokáig velem maradnak a szavai.

Casteel arcvonásai élesebbé váltak, amikor arany szeme végigsiklott az arcomon.

– Ha ezek az eszementek mögöttem valóban letették volna a kardot, ahelyett, hogy a *feleségemre* emelik, nem szállt volna ránk egy teljes vérfarkas kolónia – sziszegte. – Ők csupán a fenyegetésre reagálnak.

– Igazad van – értett vele egyet az apja, és óvatosan felszegítette a feleségét. Vér szivárgott a térdéből, és vörösrre festette orgonalila ruhája szegélyét. – De tedd fel magadnak a kérdést, hogy a te vérfarkasod miért mást védelmez *helyetted*.

– Semmi sem érdekel most kevésbé – felelte Casteel, miközben a talajon dübörgő száz vagy még több mancs egyre közelebb ért hozzánk. Ezt nem mondhatja komolyan! Biztos, hogy érdekli, ugyanis ez egy rohadt jó kérdés.

– Muszáj, hogy érdekeljen! – figyelmeztette az anyja, és egyébként biztos hangja enyhén megremegett. – A kötelék megszakadt.

A kötelék? Reszketett a kezem, és elkerekedett szememet odakaptam a templom lépcsőjére, ahol Emil lassan hátrálni kezdett. Már Nail is a kezében tartotta a kardjait.

– Igaza van – bökte ki Alastir, és mintha még fehérebb lett volna a bőr a szája körül. – Én... én érzem... az ősi *notamot*. A saját jegyét. Jó eggek! – Remegő hangon botorkált hátrafelé, és kis híján rálépett a koronára. – Mind megszakadt.

Fogalmam sem volt, mi az a *notam*, de a zavarodottság és az egyre fokozódó rettegés közepette úgy éreztem, van valami furcsa Alastir állításában. Ha ez igaz, akkor miért nem vérfarkas alakjában volt jelen? Azért, mert az ő kapcsolata megszakadt már Atlantia egykori királyával sok-sok évvel ezelőtt?

– Nézzetek a szemükbe! – adta ki az utasítást a királynő halkán, és rámutatott arra, amit már én is láttam. – Tudom, hogy nem értitek. Vannak dolgok, amiket sosem kellett megtanulnod, Hawke. – Erre megbicsaklott a hangja, mintha elszorult volna a torka a becenevét kiejtve,

amiről egykoron még azt hittem, hogy nem több egy hazugságnál. – Azonban tudnod kell, hogy már nem szolgálják az elementális vérvonalat. Nem vagy biztonságban. Kérlek! – könyörgött. – Kérlek! Hallgass rám, Hawke!

– Hogyhogy? – krákoztam. – Hogy szakadhatott meg a kötelék?

– Ez most nem számít. – Casteel szeme élénk borostyánszínben égett. – Te vérzel – jegyezte meg, mintha ez lett volna a leglényegesebb probléma.

Pedig nem így volt.

– Hogyhogy? – ismételtem.

– Ez vagy te. – Eloana a bal kezével belemarkolt a szoknyájába. – Egy isten vére folyik benned...

– Halandó vagyok – mondtam neki.

Egy vastag, sötét hajtincs kiszabadult a kontyából, amikor megrázta a fejét.

– Igen, halandó vagy, de egy felsőbb lénytől származol, az istenek gyermekétől. Elég egyetlen isteni vércsepp... – Nagyot nyelt. – Lehet, hogy több van benned egyetlen cseppnél, de ami a véredben van, ami *benned* van, az felülír bármilyen esküt, amit a vérfarkasok valaha tettek.

Eszembe jutott, amit Kieran mesélt nekem Új Menedékben a vérfarkasokról. Az istenek halandó alakkal ajándékozták meg az egykoron vad kijou farkasokat, hogy felderítőként és védelmezőként szolgáljanak az istenek gyermekei, a legfőbb lények számára. Ezek szerint a királynő reakcióját még valami megmagyarázta, amit Kieran osztott meg velem.

Tekintetem a Nyktos lábánál heverő koronára villant. Egy legfőbb lény egyetlen csepp vére is elég ahhoz, hogy általam igényt tartson Atlantia trónjára.

Jaj, egek, jó eséllyel mindjárt elájulok! Mennyire kínos lenne!

Eloana tekintete a fia merev hátára siklott.

– Odamész hozzá? Pont most? Fenyegétést fognak látni benned. Darabokra tépnek.

A szívem zakatolni kezdett, majd rettegve megállt. Úgy tűnt, Casteel mindjárt megteszi. Az egyik kisebb vérfarkas előrelendült mögülem, ugatott, és a levegőbe csapott.

Minden izmom megfeszült.

– Casteel...

– Semmi baj. – Casteel egy pillanatra sem vette le rólam a szemét. – Senki nem fog ártani Poppynak. Azt nem hagyom. – Mellkasa mély, súlyos lélegzetvétellel emelkedett meg. – És ezt tudod, ugye?

Bólintottam, és minden lélegzetvételem túl gyors volt, túl felszínes. Ebben a pillanatban ez volt az egyetlen dolog, amit értettem.

– Minden rendben. Csak meg akarnak védeni. – Casteel erre rám mosolygott, azonban a mosolya erőltetett volt, és visszafogott. A bal oldalra nézett, Kieranre. – Nem értek mindent, ami most történik, de ti... Ti mindannyian biztonságban akarjátok tudni őt. És én is ezen vagyok. Tudjátok, hogy sosem ártanék neki. Előbb tépném ki a saját szívemet. Megsérült. Meg kell néznom, hogy jól van-e, és ebben semmi nem fog tudni megakadályozni. – Egyetlen pislogás nélkül állta Kieran tekintetét, miközben a többi vérfarkas hömpölygő mennydörgése elérte a templom lépcsőjét. – Még ti sem. Egyikőtök sem. Mindegyikőtök elpusztítom, aki megpróbál közénk állni.

Kieran morgása mélyebbé vált, és egy sosem tapasztalt érzelem szállt át rám róla. Olyasmi, mint a harag, csak annál ősbibb. És mintha felpezsdült volna tőle a vérem. Réges-régi. Ősi.

Azzal egy pillanat alatt lejátszódott az egész a fejemben, mintha ott, előttem történt volna meg. Kieran támadásba lendül. Vagy lehet, hogy Jasper. Láttam már, miféle kárt tud tenni másokban egy vérfarkas, Casteel azonban nem fogja könnyen adni magát. Azt fogja tenni, amit ígért. Bármivel megküzd, ami kettőnk közé áll. Vérfarkasok fognak hullani, és ha árt Kierannek, vagy ha valami annál is rosszabbat tesz, a vérfarkas vére nem csupán Casteel kezét fogja beszennyezni. Élete utolsó napjáig a lelken viseli majd a nyomát.

A vérfarkasok serege a templom lépcsőjének tetejére ért, kicsik és nagyok egyaránt, sok-sok féle színben. Érkezésük rémisztő tudást hozott magával. Casteel hihetetlenül erős és végtelenül gyors. Sokakkal elbánik. Azonban végül ő is elesik majd.

Meg fog halni.

Casteel miattam fog meghalni – mert én idehívtam ezeket a vérfarkasokat, és nem tudtam, hogy állítsam meg őket. A szívem szabálytalanul kalapált. A lépcső közelében álló egyik vérfarkas Emil felé oldalazott,

aki egyre csak hátrált. Egy másik Naillt vette célba, miközben az lágyan beszélt a vérfarkashoz, igyekezett meggyőzni a lényt. A többiek a királyt és a királynőt körülvevő testőrök felé tartottak, néhányan pedig... Jaj, egek, néhányan még Casteel mögé is odamásztak. Minden káoszba fordult, senki sem tudta irányítani a vérfarkasokat...

Felszisszentem, miközben zakatolt az agyam, meg akartam szabadulni a fájdalomtól és a féktelen zűrzavartól. Valami történt bennem, ami ezzel az egyetlen csepp isteni vérral megszakította a vérfarkasok kötelékét. Valahogy felülírtam a korábbi esküjüket, és ez bizonyára... Ez bizonyára azt jelentette, hogy most már *nekem* engedelmességek.

– Állj! – kiáltottam, amikor Kieran Casteelnek akart esni, akinek már szintén vicsorra húzódott a szája. – Kieran! Elég! Nem bánthatod Casteelt. – Megemeltem a hangom, és visszatért a vérembe a lány sziszegés. – Mindannyian álljatok le! Most! Senki nem fog támadni!

Mintha átkapcsoltak volna valamit a vérfarkasok fejében. Az egyik pillanatban még mind támadásra készen álltak, a következőben pedig hasra feküdtek, és a két mellő mancsuk közé fektették a fejüket. Még éreztem a haragjukat, az ősi erőt, azonban máris csillapodott, egyenletes hullámokban hagyott alább bennük.

Emil leengedte a kardját.

– Ennek... ennek már ideje volt. Köszönöm.

Elgyötörten fújtam ki a levegőt, és borzongás futkosott fel-alá a karomon. Alig akartam elhinni, hogy működött a dolog, miközben szétnéztem a templomban, és láttam, hogy az összes vérfarkas fekszik. Az egész lényem lázadozott a királynő állításának újabb megerősítése ellen, de egek, hogy is tagadhattam volna! Kiszáradt torokkal néztem Casteelre.

Ő rám meredt, ismét elkerekedett a szeme. Nem kaptam levegőt. A szívem nem tudott annyira lelassulni, hogy felfogjam, mit érez.

– Nem fog bántani engem. Ezt mind tudjátok – szólaltam meg reszketeg hangon, miközben Jasperre és Kieranre néztem. – Ti mondtátok, hogy ő az egyetlen ember mindkét királyságban, aki mellett biztonságban vagyok. Ez azóta sem változott.

Kieran a fülét hegyezte, majd felkelt, és hátrálni kezdett. Megfordult, közben az orrával megbökdöste a kezem.

– Köszönöm – suttogtam, és egy pillanatra behunytam a szemem.

– Csak hogy tudd – dünnyögte Casteel, és félig lesütötte sűrű szempiláit –, amit az imént tettél és mondtál, az meglehetősen illetlen gondolatot keltett bennem.

Erőtlen, reszketeg nevetés bukott ki belőlem.

– Veled valami nagyon nincs rendben.

– Tudom. – Felfelé görbült a szája bal sarka, mire megjelent a gödröcskéje. – De pont ezt szereted bennem.

Ez igaz. Egek, tényleg, így igaz!

Jasper megrázta a bundáját, miközben hatalmas fejét Casteel irányába kapta. Oldalra fordult, közben pedig zord, fújtató hangot adott ki. Erre a másik vérfarkas is megmozdult, előlépett a vérfa mögül. Figyeltem, ahogy felém lépdelnek – el Casteel meg a többiek előtt – hegyes füllel és farkcsóválva, majd a lépcsőn lefelé haladókhöz csatlakozva elhagyták a templomot. A vérfarkasok közül egyedül Jasper és a fia, Delano maradt ott, és az egyre növekvő feszültség a levegőben.

Sűrű, sötét hajtincs hullott Casteel homlokába.

– Már megint ezüstösen ragyogtál. Amikor utasítottad a vérfarkasokat, hogy álljanak le – mondta. – Nem nagyon, nem annyira, mint a múltkor, de úgy áradt belőled a fény, mint a teliholdból.

Tényleg? Lepillantottam a kezemre. Pont olyan volt, mint máskor.

– Nem... nem tudtam, hogy mi történik – suttogtam remegő lábbal. – Nem tudom, mi folyik itt. – Ráemeltem a tekintetem, és néztem, ahogy tesz előre egy lépést, majd még egyet. Semmi figyelmeztető vicsor. Egyáltalán semmi. Égni kezdett a torkom. Éreztem, ahogy könnyek gyűlnek a szemembe. Nem tudtam sírni. *Nem akartam sírni.* Már így is minden olyan zűrzavaros volt, semmi szükség rá, hogy én is nekiálljak hisztérikusnak zokogni. Csak annyira elfáradtam! *Fájt* mindenem, és nem csupán fizikai értelemben.

Amikor először léptem be a templomba, és kinéztem a Saion-tenger tiszta vizére, úgy éreztem, mintha *hazaértem* volna. De tudtam, hogy sok minden nehéz lesz. Közel sem volt olyan nehéz bizonyítani a házasságunk valódi jellegét, mint elérni, hogy Casteel szülei és királysága elfogadjanak. Valamint meg kell találnunk a bátyját, Malik királyfit. És az enyémet. Szembe kell néznünk a Felemelkedettek királynőjével és királyával. A jövőnk semmilyen szempontból sem lesz könnyű, de élt bennem a remény.

Most ostobának éreztem magam. Naivnak. Szpessza-végen az az idősebb vérfarkas, akinek segítettem meggyógyulni a csata után, figyelmeztetett az atlantiaiakkal kapcsolatban. *Ők nem választottak téged.* És most már abban is kételkedtem, hogy valaha is megtennék.

Szaggatottan szívtam be a levegőt, és azt suttogtam:

– Én nem akartam ezt az egészet.

Casteel szája megfeszült.

– Tudom. – A hangja nyers volt, de érintése gyengéd, ahogy arcomra tette a kezét, amitől úgy éreztem, hogy már nincs is feldagadva. Homlokomhoz nyomta az övét, bőrének érintésébe beleborzongtam, ujjait kócos hajamba fúrta. – Tudom, királylány – suttogta, én pedig összeszorítottam a szemem, nehogy kiszökjön egy erősebb könnyáradat. – Minden rendben. Minden rendben lesz. Ígérem.

Bólintottam, bár tudtam, hogy ez nem olyasmi, amit ő garantálni tud nekem. Többé már nem. Erőt vettem magamon, hogy lenyeljem az érzelmekkel teli gombócot a torkomban.

Casteel megcsókolta vércsíkozta szemöldökömet, majd felszegte a fejét.

– Emil! Elhoznád Delano és Kieran lovaitól a ruháikat, hogy átváltozhassanak, és eközben lehetőleg senkiben ne okozzanak maradandó károsodást?

– Ezer örömmel – felelte az atlantiai.

Kis híján elnevettem magam.

– Azt hiszem, a meztelenségük lenne a legkevésbé megrázó jelenség a mai napon.

Casteel egy szót sem szólt, miközben ismét megérintette az arcomat, és finoman félrehajtotta a fejem. Pillantása a lábamnál heverő kövekre esett a földön. Megrándult egy izom az állkapcsában. A tekintetét az enyéremre emelte, és láttam, hogy kitágult a pupillája, csupán egy vékony csíkban látszott a borostyánszín írisze.

– Meg akartak *kövezni*?

Halk szisszenést hallottam, ami azt hiszem, Casteel anyjától érkezett, de nem néztem oda. Nem akartam látni az arcukat. Nem akartam tudni, mit éreznek ebben a pillanatban.

– Azzal vádoltak, hogy együttműködöm a Felemelkedettekkel, és Lélekfalónak neveztek. Megmondtam nekik, hogy nem vagyok az.

Megpróbáltam beszélni velük. – A szavak gyors egymásutánban áradtak belőlem, és felemeltem a kezem, hogy megérintsem őt, de megálltam. Nem tudtam, mit tenne vele az érintésem. Hiszen még azt sem tudtam, mire lennék képes érintés *nélkül*. – Próbáltam észérvekkel hatni rájuk, de nekiálltak köveket hajigálni. Megkértem őket, hogy hagyják abba. Mondtam, hogy elég lesz, és... Nem is tudom, mit csináltam... – A válla fölé pillantottam, azonban mintha Casteel tudta volna, hogy mit keresek. Megállított. – Nem akartam megölni őket.

– Csak magadat védted. – Pupillája összezsugorodott, amikor a szemembe nézett. – Azt tetted, amit tenned kellett. Önmagadat védted...

– De hozzájuk sem értem, Casteel – suttogtam. – Olyan volt, mint Szpessza-végen a csata közben. Emlékszel a katonákra, akik körbevettek bennünket? Amikor elestek, valami történt bennem. Most ismét ugyanazt éreztem. Mintha valami legbelül tudta volna, hogy mit kell tennem. Fogtam a haragjukat, és... és pontosan azt tettem, amit egy Lélekfaló *tenne*. Elvettem a haragjukat, majd visszaadtam nekik.

– Te nem vagy Lélekfaló – szólalt meg Eloana királynő valahonnan nem túl messziről. – Abban a pillanatban, amikor a véredben láthatóvá vált az éter, a támadóidnak pontosan tudniuk kellett volna, hogy mi voltál. Hogy mi vagy.

– Éter?

– Egyesek így nevezik a varázslatot – felelte Casteel, és arrébb állt, mintha el akarná takarni előlem az anyját. – Már korábban is láttad.

– A köd?

Bólintott.

– Az istenek esszenciája, ez folyik a vérükben, ennek köszönhetően vannak képességeik és erejük arra, hogy létrehozzák mindazt, amijük van. Már nem nagyon hívja így senki, azóta, hogy az istenek álomba szenderültek, a felsőbb lények pedig kihaltak. – A tekintete az enyémet fürkészte. – Tudnom kellett volna. Egek, látnom kellett volna...

– Most már hiába mondod – szólalt meg az anyja. – De miért nem gondoltál rá korábban? Erre senki nem számított.

– Rajtad kívül – mondta Casteel. És igaza volt. Az anyja kétségkívül rájött volna. Ráadásul ragyogtam, amikor megérkezett, de anélkül is megkérdőjelezhetetlen bizonyossággal tudta.

– Meg tudom magyarázni – szólta az anyja, miközben Emil két nyereg-táskát cipelve megérkezett. Jó nagy ívben kikerült bennünket, majd ledobta a táskákat Jasper mellé, és eloldalgott.

– Úgy fest, elég sok dolog magyarázatra szorul – jegyezte meg Casteel hűvösen. – Azonban erre még várunk kell. – A tekintete a bal orcámra tévedt, és ismét lüktetni kezdett az az izom az állán. – El kell vinnem téged valahova, ahol biztonságban leszel... Ahol vigyázhatok rád.

– Hozzám nyugodtan elviheted a régi szobádba – szólalt meg Jasper, amire összerendeztem. Nem is érzékeltam, amikor visszaváltozott. Óvatosan felé néztem, azonban csupasz bőrt láttam, ahogy a nyereg táskáért nyúlt.

– Az megteszi. – Casteel elvett egy nadrágnak látszó holmit Jaspertől. – Köszönöm.

– Neked biztonságos ott? – kérdeztem, mire Casteel ajka fanyar mosolyra húzódott.

– Biztonságos – felelte Kieran.

Annyira meghökkentem Kieran hangját hallva, hogy megfordultam. És nem torpantam meg. Nem kevés csupasz, barna bőrfelület tárult elének, ám ő úgy állt ott a többiek előtt, mintha nem is lenne meztelen. Most az egyszer egyáltalán nem okozott gondot, hogy csupasz volt. A szemébe néztem. Hétköznapiaknak tűnt – élénk, szikrázóan kék, az ezüstösféhér körvonal nélkül.

– Rá akartál támadni Casteelre!

Kieran biccentett, miközben elvette Casteeltől a nadrágot.

– Az biztos – erősítette meg Casteel.

Ismét a férjemre néztem.

– Te pedig megfenyegetted, hogy végzel velem.

Ismét megjelent a gödröcske a bal orcáján.

– Meg.

– Most miért mosolyogsz? Ezen egyáltalán nem kéne mosolyognod! – Rámeredtem, és buta kis könnyecsek égették a szemem. Nem érdekelt, hogy közönségünk van. – Ez sosem fordulhat elő még egyszer! Megértetted? – Kieran felé fordultam, aki felvont szemöldökkel húzta fel karcsú csípőjére a nadrágot. – Megértettétek mindketten? Nem hagyom! Nem...

– Csss. – Casteel gyengéden megérintette az arcom, így újra ráemeltem a tekintetemet, ő pedig közelebb lépett hozzám. Olyan közel volt, hogy

a mellkasa minden egyes lélegzetvételnél az enyéhez ért. – Nem fog többé előfordulni, Poppy. – Hüvelykujjával függőlegesen végigsimított a bal szemem alatt. – Jó?

– Jó. – Kieran megköszönte a torkát. – Én nem... – Elhallgatott.

Az apja viszont nem.

– Amíg a királyfi nem ad rá okot, hogy másképp viselkedjünk, ugyanolyan állhatatosan fogjuk védelmezni, ahogy téged is.

Mi. Mármost hogy az egész vérfarkas faj. Erre gondolt Alastir, amikor azt mondta, elszakadtak a kötelékek. Egy halom kérdésem volt, de csak Casteel mellkasának támasztottam a homlokom. Annyira nem volt jó érzés, fájdalom hasított tőle a fejembe. Nem érdekelt, mert amikor beszívtam a levegőt, mást sem éreztem, csak fűszerek és a fenyő buja illatát. Casteel óvatosan a hátam köré fonta a karját, és azt hiszem... Azt hiszem, hogy mintha megborzongott volna mellettem.

– Várjunk csak! – szólalt meg Kieran. – Hol van Beckett? Veled volt, amikor elindultál.

Casteel kissé elhúzódtól tőlem.

– Így igaz. Ő ajánlotta fel, hogy megmutatja neked a templomot. – Résnyre húzott szemmel nézett rám. – Ő hozott ide.

Libabőr futott végig a bőrömen. *Beckett.* Nyomás nehezedett a mellkasomra, és szorongatni kezdett, ahogy a fiatal vérfarkasra gondoltam, aki az idevezető út nagy részét pillangók kergetésével töltötte. Még mindig nem tudtam elhinni, hogy ő vezetett ide, miközben tudta, mi vár itt. Viszont eszembe jutott a félelme keserű íze még Szpessa-végen. Rettegett tőlem.

Vagy netán valami mástól rettegett?

Nagyon kusának tündek az érzelmei. Az egyik pillanatban még teljesen normálisan viselkedett mellettem, vidám volt, és vigyori, majd hirtelen félni és szorongani kezdett, pont úgy, mint amikor idehozott engem.

– Eltűnt, mielőtt megjelentek a többiek – mondtam Casteelnek. – Nem tudom, hová lett.

– Kerítsétek elő Beckettet! – parancsolta, mire Delano, még vérfarkas alakjában félrehajtotta a fejét. – Naill! Emil! Menjetek velem! Mindenképp élve hozzátok elém Beckettet.

Mindkét atlantiai bólintott és meghajolt. Casteel hangszíneben semmi nem volt, ami kellemes színben tüntette volna fel az *élve* szót.

– Csak egy kölyök. – Néztem, ahogy Delano eliszkol, és pillanatok alatt eltűnik Naillel és Emillel. – Félt. És most, hogy belegondolok...

– Poppy! – Casteel hozzáért az arcomhoz az ujjbegyeivel, épp a sajtó terület alatt. Előrehajtotta a fejét, az ajka súrolta a vágást. – Két dolgot akarok mondani. Ha Beckettnek bármi köze van ehhez az egészhez, nem érdekel, hogy ő kicsoda vagy micsoda, és holtbiztos, hogy az sem érdekel, hogy mit érzett. – A hangja annyira felerősödött, hogy mindenki hallotta őt, aki ott maradt a templomban, beleértve a szüleit is.

– Ha valaki a feleségem ellen fordul, azt *ellenem* szóló hadüzenetként értelmezem. A sorsuk már megpecsételődött. Másrészt pedig... – Még lejjebb hajtotta a fejét. Ezúttal pihekönnyű csókkal érintette az ajkamat. Alig éreztem, de valahogy mégis görcsbe rándult tőle a gyomrom. Azután felemelte a fejét, és megláttam a vonásaiban: a szemét a prédájára szegező ragadozó zord higgadtságát. Már korábban is láttam ilyet, közvetlenül azelőtt, hogy kitepte Landell szívét, még Új Menedékben.

Casteel elfordította a fejét, és az egyetlen ottmaradt vérfarkasra nézett, aki most két lábon állt.

– *Te!*

2. fejezet

ALASTIR DAVENWELL CASTEEL SZÜLEINEK VOLT A TANÁCSADÓJA. És amikor Malec király Felemelkedté tette a szeretőjét, Isbethet, Alastir figyelmeztette Eloana királynőt, eltépve a köteléket saját maga és az azóta eltűnt – feltehetőleg halott – király között. Csak az istenek tudják, hány atlantiait mentett meg Alastir az évek során azáltal, hogy segített nekik elmenekülni Solisból meg a Felemelkedettek elől, akik a vérüket arra használták, hogy még több vámpírt hozzanak létre.

Ki tudja, mennyire másképp végződtek volna a dolgok a családom számára, ha megtalálták volna Alastirt? Talán még mindig életben lennének, boldog és teljes életet élhetnének Atlantiában. És Ian, a bátyám is ott lenne. Most viszont Carsodoniában volt, és feltehetőleg ő is eggyé vált közülük – Felemelkedetté.

Nyeltem egy nagyot, és elhessegettem ezeket a gondolatokat. Nem ez volt a megfelelő pillanat. Kedveltem Alastirt. A kezdetektől fogva kedves volt hozzám. Ami viszont még többet nyomott a latban, tudtam, hogy Casteel tiszteli a vérfarkast, és fontos neki. Ha Alastirnek bármi köze van ehhez az egészhez, az húsbavágóan érintené Casteelt.

Őszintén reméltem, hogy sem Alastirnek, sem Beckettnek nincs köze ehhez az egészhez, azonban már rég nem hittem a véletlenekben. És aznap éjjel, amikor a Felemelkedettek megjelentek Szpessza-végén... Akkor észrevettem valamit Alastiren, ami valahogy nem illett a képbe. Parkolópályára került, mióta a Felemelkedettek megérkeztek, és az azt követő események során, de most ismét központi szerepet kapott.

Casteel egykoron úgy tervezte, hogy Sheát, Alastir lányát veszi feleségül, de aztán Casteelt foglyul ejtették a Felemelkedettek, Shea pedig elárulta őt és a bátyját is, hogy mentse a saját bőrét. Mindenki, beleértve Alastirt is, azt hitte, hogy Shea hősi halált halt, én azonban tisztában voltam tragikus pusztulásának történetével. Alastirnek azonban volt egy unokahúga, egy vérfarkas, és Valyn királlyal egyetemben abban bízott, hogy Casteel őt fogja majd feleségül venni a királyságba való visszatértekor. Ezt vacsora közben ejtette el, és állítása szerint azt hitte, Casteel már említette nekem. Nem voltam benne olyan biztos, hogy ezt komolyan elhitte, de ez jelenleg mellékes volt.

Nem lehet, hogy én vagyok az egyetlen, aki ezt az egészet... furcsának tartja. Alastir lánya? Aztán meg az unokahúga? Gyanítottam, hogy akad azért még jó pár vérfarkas vagy atlantiai, aki megfelelő feleségjelölt lenne Casteel számára, főleg mivel Casteel amúgy sem adta jelét, hogy érdekelné ez az egyezés.

Ez még nem jelentette okvetlenül azt, hogy Alastir bűnös, de azért különösnek találtam.

A vérfarkas most teljesen megkövülten meredt Casteelre.

– Nem tudom, mit gondolsz, Beckett mit tett, vagy hogy ennek mi köze hozzám, de az unokaöcsém sosem lenne része ilyesminek. Csak egy kölyök. És én...

– Hallgass! – mordult fel Casteel, én pedig kikukucsáltam a válla fölé.

A vérfarkas elfehéredett.

– Casteel...

– Ne kelljen megismételnem! – szakította félbe, és az örök felé fordult. – Vegyék őrizetbe Alastirt!

– Micsoda? – tört ki Alastir, miközben az örök fele felé fordult, a többiek pedig idegesen pillantgattak Casteelre, valamint az egyetlen királyra és királynőre, akit ismertek.

A király résnyire húzott szemmel nézett a fiára.

– Tudomásunk szerint Alastir semmiféle bűnt nem követett el.

– Lehet, hogy nem. Lehet, hogy teljességgel ártatlan, akárcsak az unokaöccse. De amíg nem tudjuk biztosan, azt akarom, hogy tartsuk fogva – jelentette ki Casteel. – Fogják le, vagy én teszem meg.

Jasper előrebaktatott, mély torokhangon morgott, az izmai pedig megfeszültek a halandó bőre alatt. Az örök idegesen mocorogtak.

– Várjatok! – kiáltotta Alastir vöröslő arccal, ahogy dühtől lüktetett körülötte a levegő. – Neki nincs joga efféle utasításokat osztogatni a Korona őreinek.

Gyanítottam, hogy a Koronaőrség hasonló lehet, mint a Királyi Őrség, ami a Felemelkedettek védelmére szolgált. Ők kizárólag Ileana királynőtől és Jalara királytól fogadtak el parancsokat, meg azoktól a Felemelkedettektől, akik a különböző városok és települések élén álltak.

– Javítsatok ki, ha tévedek! Szerintem nem, de történetek már ennél nagyobb furcsaságok is – szólalt meg Casteel, mire összeszaladt a szemöldököm. – Anyám levette a koronáját, és minden jelenlévőt megkért, hogy hajoljanak meg az új királynő előtt; aki éppenséggel a feleségem. Következtetésképpen, az atlantiai hagyományok szerint én volnék a király, nem számít, kinek a fején ül a korona.

Ugrott egyet a szívem. Király. Királynő. Nem lehet, hogy ezek mi vagyunk!

– Sosem vágytál a trónra, sem a koronával járó kiváltságokra – vetette oda Alastir. – Évtizedeket töltöttél azzal, hogy megpróbáld kiszabadítani a bátyádat, hogy elfoglalhassa a trónt. Most mégis igényt tartasz rá? Ezek szerint teljesen lemondtál a bátyádról?

Felszisszentem, mert előntött a düh. Ha valaki, Alastir pontosan tudta, mennyire fontos volt Casteel számára, hogy megtalálja és kiszabadítsa Malikot. És mély sebet hagytak a szavai. Ezután megéreztem Casteelen, amit már a legelső találkozásunk során is tapasztaltam – a ridegséget, ami olyan érzés volt, mintha jégzilánkok karistolnák a bőrömet. Casteel folyamatosan gyötrelmeket élt át, és bár minden eltelt nappal egyre csillapodott, a kín, amit a bátyja miatt érzett, mindig a felszín közelében lebegett. Csak mostanában kezdte megengedni magának, hogy mást is érezzen a büntudaton, a szegényen és a fájdalomon kívül.

Észre sem vettem, hogy előrébb léptem, ám egyszer csak feltűnt, hogy már nem a vérfa árnyékában állok.

– Casteel nem mondott le Malikról – csattantam fel, mielőtt még megtalálhattam volna a törömet, hogy keresztülhajítsam a templomon.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Meg fogjuk találni, és ki fogjuk szabadítani. Maliknak semmi köze ehhez az egészhez.

– Ó, egek! – Eloana a szájára tapasztotta a kezét, miközben a fia felé fordult. Fájdalom ült ki az arcára, és egy szempillantás alatt a lélek mélyéig hatoló szomorúság áradt belőle erőteljes hullámokban. Nem láttam, azonban a gyásza állandó árnyékként követte őt, akárcsak Casteelt. Dübörgött az érzéseimben, fagyos, törött üvegként karistolta a bőrömet. – *Hawke*, mit tettél?

A figyelmem ezután Valynra irányult, miután bontottam a kapcsolatot Casteel anyjával, mielőtt még agyonnyomtak volna az érzelmei. Gyaszos lüktetés vette körül, amelybe csípős ízű, kétségbeesett harag vegyült. Azonban olyan erővel zárta le mindezt, amit csak csodálni és irigyelni tudtam. Odahajolt a felesége füléhez, és belesuttogott. A nő behunyta a szemét, és bólintott, bármit is súgott neki a másik.

Jaj, egek, ezt nem kellett volna mondanom!

– Sajnálom. – Szorosan összekulcsoltam a kezem. – Nem akartam...

– Nincs miért bocsánatot kérsz – szólt közbe Casteel a vállá fölött rám pillantva, és találkozott a tekintetünk. Meleg és édes kisugárzása volt, ami egy kissé csillapította a jeges sajnátságot.

– Nekem kellene bocsánatot kérnem – jelentette ki Alastir mogorván, ami meglepett. – Nem lett volna szabad belekevernem Malikot. Igazad van.

Casteel szemügyre vette őt, és tudtam, hogy nem tudja, mihez kezdjen Alastir bocsánatkérésével. Én sem tudtam. Casteel inkább a szülei felé fordult.

– Sejttem, hogy most mire gondoltok. Alastir is ugyanígy gondolta. Úgy vélitek, hogy a Penellaphéval kötött házasságom egy újabb értelmetlen húzás, hogy kiszabadítsam Malikot.

– Nem az? – suttogta az anyja, és könny gyűlt a szemébe. – Tudjuk, hogy azért raboltad el, hogy kihasználd.

– Így igaz – erősítette meg Casteel. – Azonban nem ezért kötöttünk házasságot. Nem ezért vagyunk együtt.

Régebben zavart, ha ezt hallottam. Kellemetlenül érintett az igazság, hogy Casteel meg én hogy jutottunk el idáig, azonban már nem